

»Det gør det, ja.«

»Det forstaar jeg godt. Men jeg var bleven vildledt af nogle Bladnotitser om Dem. Jeg maatte anse Dem for en frafalden — en Gudsfiende. Derfor vilde jeg nægte Dem Ordet.«

»Ja, det var skammeligt handlet!«

»Det indser jeg nu selv. Og jeg har følt Trang til at tilstaa for Dem, at jeg gjorde Dem Uret. Vil De unde mig en Samtale, Pastor Vestrup?«

Mads Vestrup viste paa en Stol.

»Hvad er Deres Ærinde?«

Det var første Gang siden hans Forjagelse fra Favsing Præstegaard, at han var alene med en af sine forhenværende Embedsbrødre, og for at skjule den Bevægelse, som Johannes Gaardbos blotte Nær-værelse satte ham i, lagde han sig tilbage i sin Stol, strøg sig om sin stubbede Hage med denne græsselige Lyd af Sandpapir, og gav sig til at udspørge ham om Forholdene paa Rigsdagen.

»For De er jo ikke Præst længer, har jeg set. De er bleven Politiker.«

»Rigsdagsmand — ikke Politiker,« indvendte Johannes Gaardbo. »Det er den danske Menighed, der har sendt mig herover, — ikke noget politisk Parti. Det er for mig en afgørende Forskel. Politiske Partier er vel overhovedet snart blevet Fortids-